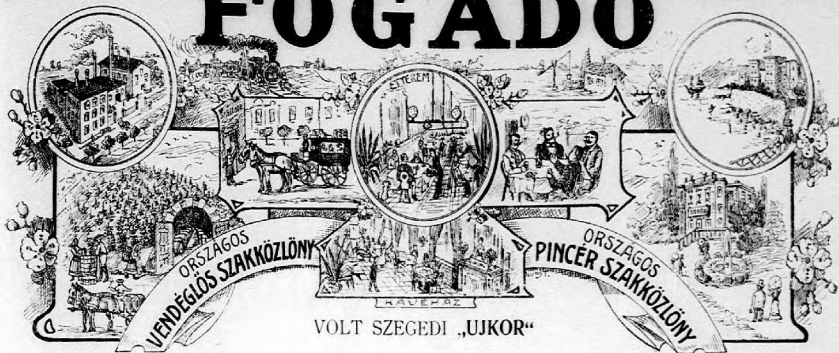

FOGADÓ

ORSZÁGOS
VENDÉGLŐS SZAKKÖZLÖNY

ORSZÁGOS
PINCÉR SZAKKÖZLÖNY

VOLT SZEGEDI „UJKOR“

A „MAGYAR VENDÉGLŐS és KÁVÉSIPAR“
„ HAZAI és IDEGENFORGALOM
„ HAZAI BORGAZDASÁG

érdekeit felkaroló
HETI-SZAKKÖZLÖNY.

SZERKESZTI és KIADJA:
FLÓR GVÖZÖ.

Bokros Károly szállodás, Miskolc
a Sz. V. K. és P. orsz. nyugdíjintézetnek elnöke

Harangi György szállodás és neje, Debrecen.

Hauer Bertalan szállodás, Debrecen,
a Debreceni vendéglős ipartársulat elnöke

ORSZÁGOS
VENDÉGLŐS SZAKKÖZLÖNY

FOGADÓ

ORSZÁGOS
PINCÉR SZAKKÖZLÖNY

VOLT SZEGEDI „UJKOR“

a

Magyar vendéglős és kávésipar — HAZAI és IDEGENFORGALOM és BORGAZDASÁGI ÉRDEKEK
HETI SZAKKÖZLÖNYE.Megjelenik minden vasárnap
Előfizetés: Egy évre 12 kor. Felelve 6 kor.
Negyedévre 3 kor.Szerkesztő és lapfőigazgató
Flór Győző.Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, Kerepesi-ut. 13.

Kupaktanácsi észszel.

A hazai és idegenforgalomhoz.

Irtá: Gidiasz.

A zárórát föltétlenül kimondó városok (mert vannak olyan józanabbak is, akin e föltétlenségyszerű ostobaság kultiválói köze nem állanak) szigorúan fölügyelnek, — ügyelhetnek — a szabályban kiírt rendelkezésre, s amely vendéglős, kávé vagy kocsmás azt betartani elmulasztja, másnap irgalmatlanul a nyakára küldetik az adóbehajtásnál is szigorúbb meghagyású büntetészámla. Kivéve a hatóság egy-két (s a helyi intelligens közönség mulatók részével baráti lábon álló) tagját, akiknek rendszerint megvan a saját kocsmájuk, ahol aztán törölve a *lisenc* és minden zárórás törvényesség. Eppen mint a főváros külvárosi *szalócból*-kereskedésinél, amelyeknek külön *udvari termi* még hajnali időben is zajosak a fuvarozó s a többi munkás foglalkozású emberek mulatásától — a magyar kocsmáros-ipar *dönnye* és a zárórái rendszere még nagyobb dícsőségére.

Hogy az állam-háztartás, a *kinclár* és a városok *közvagyonára* nézve mennyire és mily befolyással van a vendéglősipar, s hogy a vendéglősipar mily agakkal (majdnem minden ággal) miként viszonylik: odáig nem ér föl a kupaktanácsi ész. Fölfogni tehát azt sineken bölcsessége, hogy az éjjeli 11—12-kor érkező idegeneknek (vannak közöttük elegenden, akik még ilyenkor is szeretnének *széltelinteni*) a záró órák miatt nem szorított éttermek vagy kávéházakban időzése, költségezése csak az ezen üzletek, de nagy részben a városnak is *hasznára* van.

Hogy mily hasznát látja egy-egy vidéki város és a köz: a mind sürűbben engedélyezett *lea* és *kivénvársi* üzleteknek, amelyek ma már tökéletes módra virulnak s terjednek, (két vendéglő, kocsmá illetek kavéház *közt* sok helyen kettő-három) ezt ugyancsak nem képesek megmondani s kiszámítani, de még talán az ugynevezett városi számtanácsosok sem. De a *rovárdülés* — a meg-

kürosodásunk — nagyon tapasztalják és érzik a vendéglős-iparosok. Még kártékonyabb a hatása annak a pupak és lassanként mind jobban divatba lépő rendszernek, hogy a *korlátlan* szatócs és borkereskedő két deci számra (szoda fröccsel s fenyves nappal mér) és árulja boritalát. A legtöbb dícsőség ezért a pécsi (nem szólván a többi s köztük elsősorban a főváros ezen kupakosságáról) s ebben illetékes hatóságot illeti.

Az effele kupaktanácsi észszel intézett közrendészeti stb. ennek nevezet:

Lefler Béla vendéglős, Miskolc.

ily dolog és hatósági rendelkezés száz és száz helyen sérítik a vendéglős-ipart s veszt kedvet — kényszerül veszteni — számtalan ambiciózus és egészséges eszme és tervvel rendelkező vendéglős. Svájcot és a külföld több művelt országát, vendéglősök varázsolták át a turisták és a szép tájt, vidéket látni óhajtó idegenek kedvenc helyévé. Aminek ugyan kevés köze volna eme két részben irt cikkhez, de talán s mégis több, mint a sok kupaktanácsi észnek, bölcsességnek a vendéglős és kávé iparhoz.

(Vége)

BORGAZDASÁGUNK.

A „**Tokajer Kellerei**“ ... Sokszor irtunk már, többször rámutattunk a mi világhírű borspecialitásunk, a tokaji borokkal való visszaélésekre, amit kelletlen borkereskedők nemcsak a tokaji hegyláncolatot körülvevő városokban, de szeltében mindenütt, sőt még e hazán túl is üznek. *Abels* Heinrichék különben még e hon határain belül, Fiumében rendezték be az ő *Tokajer Kellerei*-ukat, ahol a nappali világító távol pincéjük homályában valammentes görög bor, olasz bor, mazzola szőlő és valammentes kukorral állították elő a finomabbnál finomabb tokaji-*acsu* és *somorodni*-kat. *Abels*ek ugyan külföldi polgártársak s így elsősorban a jó külföld nyakába sózták az ő kutyavélszékukat, ami külföldben nagyon egyre megy, miután a külföldet bejáró ily panaszok ép úgy ártnak hazai borgazdaságunknak, mint ha azokat ily célból a belföldön óhajták hasznosítani hazai borkereskedőink. S amely körülménytől — bárha a kutyvasztó *Abels*eket a kormány alaposan meg is büntette — belföldünk épen csak ugy nem mentes mint a külföld, ahol valami jó híre a magyar boroknak különben sinek már, de amelyre való tekintettel mégis igen célszerű volna megszivelné a mi rég hangoztatott óhajunkat, hogy t. i. a hazai vendéglős-ipparral foglalkozók a saját érdekük fontos szempontjából, de minden más borra szemjont s vágó ember is ne a kereskedő, hanem a termelővel keresse az érintkezést; *Abels*ek s a többi hasonló *Tokajer Kellerei*-isták leg hamarabb így fogják mindenütt becsukni pincé- s bótjuk ajtját.

EGYLETEK, SZÖVETKEZETEK.

Közgyűlés után. A M. O. P. Egyesület folyó hó 5-iki közgyűlésével helyre állott az egyesületben a béke. Az egyesület élére ugyanis *Göty* Kalmán személyében, egész pártonkivüli

ember került, aki a folytonos békédenség miatt nem vett eddig részt az egyeteli ügyekben, bárha az igazgatóságunk elejétől tagja volt. Mint erőtlenül, az új elnökek nagy szabása tervei vannak, s mindenekelőtt arra óhajt törekedni, hogy az egyesület eredeti céljainak megfelelő alapon, úgy, ahogy azt az Ope-eszme főszínrre hozói tervezték, rendeztessek be és vezettessék. Csakhogy ekkor az elnökségnek elsősorban és mindenekelőtt azokat a dolgokat szükséges megreformálni és keresztül vinni, amire a „Fogadó” előző számai hívták föl az igazgatóságot.

A fő- és székvárosi főpincérek társasága f. é. július 8-án a „Szűts és Balika”-féle vendéglő helyiségében tartotta r. évi közgyűlését, a melyen *Koltai D. József* egy. elnökön kívül *Szűts Lajos*, *Neumann Károly*, *Trenk A. Emil*, *Mikolai Tóth András*, *Balika György*, *Weiss József*, dr. *Gyemes Manó* ügyész és *Vas Samu* titkár jelentek meg. A könyv felolvasása után titkár az igazg. és főügy.-biz. jelentése kapcsán a költségvetést és zárszámadást terjesztette elő, mely szerint az egyesületnek 45 tagja van. A kint levő övadékok összege 8100 kor. tesz ki, s övadékért 23 tag folyamodott, de csak 12-nek szavazott meg. Beíratási díj 28 és r. tags. díj 150 kor. folyt be, tagdíjhatalmak jun. 1-ig 465 kor. Biztosítási alapra fizettetett: 2380 K s a kintlevő követelés 6773 korona. Egyeteli tiszta vagyon: 2563 K 17 fill. — Miután az egyesület eddig a „M. O. P.-Egylet” ügyével volt elfoglalva; működését megfelelően nem fejthette ki. mint ezáltal, amikor is az igazg. indítványára ezentul *tidékre is kapnak a tagok övadékot* s az egyetnek vidéki f. p. is lehet tagja. A tárgysorozat kimerítése után közfelfüggetlással a következő igazg. és felügyelő-bizotts. tagokat választották meg: *Mikolai Tóth András*, *Vlasits J.*, *Ott K.*, *Schmitta Samu*, *Weiss József*, *Csorbits Imre*, *Fritz János* és *Posch Károly* A közgyűlés *Trenk A.* Emil indítványára elnök, ügyész és titkárnak buzgó működésükért könyvnyi köszönetet szavazott.

Kizárások a M. O. P.-E.-ből.

A multkori számunk közgyűlési tudósításában az Egyesületből való kizárás (és a kizárást megszüntető indítvány) kapcsán *Cukermándl Miksáról*, — aki tévesen Jánosnak lett szelvére — akként lón téve említés, hogy az Egyetnek iránta való lojalitását nem akarta elismerni. *Cukermándl M.* erre nézve most azt jelenti ki, hogy ő a kizárást csakugyan nem óhajtja tudomásul venni, mert arra egyáltalában nem szolgáltattott okot. Azzal, hogy az Egyetlet szemben erős ellenzék állapottot foglalt el, nem a személyeket célzó sértés, mint inkább az intézmények főérdeke javára kívánt lenni.

*Cukermándl*nak ezen itt korrigált álláspontjára, — amidőn kifogásait lényegében elfogadjuk — még csak azt jegyeztük meg, hogy e szerint az ő és elvtársai nézete és a mi lapunknak orsz. egyeteli átfoglalása közt mi különbözet sem lenne, mert a mostani céltalan vezetéssel mi is épen úgy elégedetlenek vagyunk, minőlfogva mi is ellenzékelt képeztünk. Am csakhogy ezen ellenzékiséget mi az Egyesületi lét-alapja és jövőjéhez kötjük, míg ők ép ezel fordultak szembe, amikor a Koltai igazgat. tag személye iránt tápláltak elítélő nézetet, amivel egyszersmind az ő tiszta szándékukat is kétségbe vonhatóvá tették a M. O. P. Egylet iránt. Mi, és igen sokan *Koltai* elnökségét nem az ő egyéne iránti vagy más hasonló szimpátiából, hanem kizárólag abból az okból óhajtottuk, mert az elejétől való ellenzékessége, főfogása és intenciói egyek az elején célba vett orsz. p. egyesülettel. Minderre egyébként nemcsak *Cukermándl M.* de elvtársai is ráfognak jönni, amikor a mostani különbözetek is nyomban megszűnnek s amidőn egyszersmind az is kívánlagik, hogy az általuk is vallott pincéri és minden pincéri érdekek csakis egy erős, hazafias alapon álló s a legelső alapszabály tervek szerint vezetett M. O. P. Egylet által vívhatók ki.

A kolozsvári pincér-egylet — mint annak idején megirtuk — *Tauszig* Alajos, a Newyork-szálló tulajdonosa lett az elnöke. A kolozsvári p.-egylet egyébként egyedül a létező és volt egyetek között, a melynek tagjai bárhová kerültek is el Kolozsvárról, az egyesületi tagsági kötelezettségnek továbbra is hűen eleget tettek. Ez a kivétel szép tény most még inkább állandósul s az egyesületi ugyancsak szebb haladás és fölvirágzásnak indult, mióta az előkelő fogadó népszerűt tulajdonosa lett az elnök, akinek egyhangulag való megvalósítása után (ami tudósításunkból tévesen maradt ki) a kolozsvári p.-egylet tagjai kivétel nélkül juttatták tudomásul szeretetük és ragaszkodásuk jeleit.

St.-Louisból.

A St.-Louis-i világiakiallítás érdeklőssége. — Látogatóság. — Pincér-streik a kiállításban. — A nagy pincér sorsa Amerikában.

St.-Louis, 1904. június 23.

Tisztelt szerkesztő ur!

Becses lapját megkaptam, melyeknek olvasása valóban nagy élvezetet szerzett nekem. Érzézt (és mivel *Zinhaber* barátom már előzetesen is fölkért, hogy a mi lapunk részére küldjék be egyes a kiállításra vonatkozásban levő érdekesebb adatokat) óhajtok én is azonban lenni, hogy a másik világgrésznek e jelenleg vezetés helye, illetve a mi szakmánkkal kapcsolatos viszonyok is-

meretése közlésevel a „Fogadó” t. közönségének némi szolgálatot teljesítsék.

Egyébiránt ha az érdekesebb részét keressük a dolognak, hát bizony — nem találjuk. Nem pedig azon egyszerű oknál fogva, mert a kiállításra hozott tárgy vagy cikkek — mind látható, mind régi dolgok. Kivéve a kis Japánét, amely nagyterjedelmű és pompásan elrendezett kiállításával tulszámolja az az összes államokét.

A megtekintés és bámolatúra érdemes Japán után következnek Nagybritánia, Német- és Franciaország, Belgium, Olasz-, Svéd-, Osztrakszág és ezek után Mexiko, Sziam, Hollandia, Kína stb. államok pavillonjai. Minket, magyarokat senki és semmi sem képvisel. Az összes dolog, amit eddig *hazait* láttam — egy óriási nagy Hunyadi-keserűvizes üveg volt.

A főbejárat egyszerű fából összeállított és minden torony és díszítés nélküli alkotmány, amely a kiállításnak díszére egyáltalán nem válik. Hasonlóan a kiállítás óriási nagy területéhez (amely szintén mint a legtöbb amerikai dolog, nagy és izléstelen), amelynek utai rozszak és kényelmetlenek, s melyeknek sáros talajába bokáig süpped, az ember pláne úgy esős időben. Kivéve a főbb épületek közt levő (bár csak igen kis arányú) utakat, amelyeket aszfalttal vannak burkolva.

A legzsébb és feltűnőbb, a kiállítás vezése, a „Thelascades”, továbbá a Tiroli alpok, melynek vendéglőjét, hol 300 pincér van alkalmazva, *Lüchow* newyorki, és *Faust* st.-louisi vendégfogók bérletét ki. Az „Alpokat” különben a st.-louisi serfőzők építették.

Ami a mi szakmánkat illeti, hát az itten igen nagy gyöngö labon áll. Tul sok a pincér. Most St.-Louisban 6000 pincér van, melynek 4-ed része helynélküli. A kiállítás megnyitása óta legalább is 2000 pincér hagyta el St.-Louis-t. (Magam is elhagytam volna, de kényserítve voltam itt maradni). Az oka pedig ennek abban van, hogy St.-Louisban június, július és augusztusban a hőség meghaladja a 140 fok *Fahrenheitot*, s a hőségtől félő vagyonszabó osztály ilyenkor európai fűrdőkön nyaral. A kiállítást most farmerok látogatják, akik mind kosárban hozzák az elemozsajt, s ha a padok el vannak foglalva, egy-egy fa alá teritnek maguknak s ott fogyasztják el eddelüket. Az tiszlet augusztus eleje előtt nem indul meg.

Július közepére azonban a mi körünkben érdekes eset várható. A *St.-Louis Vaiter-Union* ugyanis strájkot szervez, melynek alapjára immár 18 ezer dollár van pentzárásban, amely a strájki kiindulásával legalább 80 ezerre szaporodik. A streik oka különben a rossz fizetés, amelyre nézve heti 18 dollár a követelésünk, a mostani

10 dollárral szemben. Másik követelésekünk, hogy a gazdák kizárólag az Uniontól szerződjenek a pincéretet. S ezen óhajaink teljesedésében, illetve streikünk sikereiben határozottan s annál inkább is bízunk, mert ez ugyanis csak a hasonló amerikai streikok rendszerében készített elő. Amerikában ugyanis, ha egy Unió streikba lép, akkor mindazon Uniók, akik segítségére lehetnek, kimondják a streikot, bár ha nekik nincsenek is követelések. Így a mi streikunknál streikolni fognak az elektrotechnikusok, a bartenderek, a meszárások, pékek és a kiállítás területén levő minden Unionbeliek. A nem Unionisták pedig óvakodni fognak a streiktöréstől. A streik eredményéről egyébként majd annak idején beszámolok.

Találkoztam néhány magyar kartárral is, kiket a st.-louis-i kiállítás hozott Amerikába. Otthon fő- és fizető-pincéri állásokat töltöttek be s itt, az angol nyelvet nem bírva, mint omnibuszok kénytelenek dolgozni heti egy dollárért. S most szídják szegény Kolumbust, amiért Amerikát fölfedezte. Figyelmeztesse kérem t. szerkesztő ur a külföldre, különösen az Amerikába szándékozó kartársakat, hogy előbb Francia- és Angországba, menjenek a szükséges nyelvi ismeretek megszerzése végett: akkor nem fognak oly keservesen csalódni, ha átjönnek ide az ígért földjére, amely igen sokat ígér és nagyon keveset ad . . .

Schmidt Antal.

A mi családuink.

Képeinkről.

lta: Minden Tamás.

Gömbös Lajos.

A mi vendéglős szakkörünkben többen vannak olyanok, akik a pincérséggel azon foglalkozásuknak fogva, hogy az otthonihoz hasonló jó ételeket és itallal látják el — családi vendéglősöknek nevezetnek. Ilyen családi vendéglős Bpesti és és vidéken is kelő számban vannak s ezek közt látogatottságra első helyet foglal el Gömbös Lajos, a tulajdonképeni Régi zenélő óra (Városház-utca 10.) vendéglőse. aki egyébként mint pincér is hasonló nagy ismereti körrel rendelkezett. Származni Vasból, a magyarságról nevezetes Bucsuból származik s a pályát a német szt.-mihályi nagy vendégfogadóban kezdte. 85-ben, mint felszabadult s már kész pincér Győrre jött, ahol a Viedeman kioszk, majd a vasuti vendéglőben, Schuster Edénél töltött huzamos időt. Mint étordól volt Bécs és Bpest előkelőbb éttermeiben s mint főpincér a miskolci „Korona” (Reidinger idejében) Pannonia, Arad, Temesvár, Szeged, Ruttká stb.

nagy városok első üzleteiben működött. Ruttkóri ugyancsak mi főpincér másodszor is Aradra, a Dobránszky-féle étterembe ment (a hova ugyan szíve vont a vissza) s a honnan mint vélegény jött föl ismét a fővárosba, de ekkor már mint vendéglős-jelölt. Bajos menyasszonyával, Dobránszky vendéglős nevelt leányával a Csepel-szigeten tartotta meg lakodalmát, mely után az ifjú pár bevonult a Régi zenélőbe, amely nemcsak a Bővítő-Bicsker-Macsád vasvidéki és a baranyai főpincér kartársak, de a belvárosi közönségnek is kedves helye. G. ömbös szaktársunk valódi szakavatottságát, derek jelenék jó gazdaságonyságát mi sem dicséri jobban, mint a napról napra s folyton zsufolt vendéglőjük.

(Folyt. köv.)

Papsz József és neje vendéglős, Miskolc.

A pincérek atya.

A mikor a jelen napokban történő orsz. p-egyleti közgyűlési és hasonló pincér-ügyek vannak napirenden, ezekkel kapcsolatban érdekessé válik megemléskedni annak a régi, de többek emlékeiben még mindig frissen élő kedves esztnek, a mely az orsz. p-egylet első mozgalmistái és Juránovits Ferenc, a szegedi „Tisza fogadó” tiszteletreméltó tulajdonosával folyt le.

A dolog ugyanis úgy volt, hogy a szegedi mozgalmi bizottság, Randvégy József előnkésével mindenekelőtt azt határozta el, hogy egy négy tagú küldöttség járjon el a főnököknél az orsz. p-egyletűl eszméjének elvben és írásban való elfogadására. A küldöttség tagjai Hegyháti Sándor, Klinkhammer Sándor, Ladányi Ede (és még egy, szintén valami Ede) lettek, akik elsőben is Juránovits Ferenchez, a pincérek atyjához (aki a pincérek sorsát egyetli és más uton mindig oly édesanyilag viselte a szívén) mentek el tisztelegni. A szónok természetesen Hegyháti volt, aki miután bevégezte a küldetés célját illető előadását, az ezt komolyan végig hallgató Juránovits Ferenc a következőképen válaszolt:

— De hát, fiám, tulajdonképen megint mit akartok. Az orsz. nyugdíj egyesület innen-onnan immár kész, s a többi ügyes-bajos dolgok lassanként szintén rendeződnek. En inkább azt látám jobbnak és helyesebbnek, ha egyelőre minden erő ez ugyancsak igen humánus dolgra fordítatnak.

Szóval, a mi kedves Uram bátyánk aggodalmaskodott, amely aggodalmán azonban a szónok Hegyháti egy újabb magyarázó előadásnak a következő befejező szavaival oszlatott el:

... Különbösen is az előbb tetszett kifejezni, hogy *fiái vagyunk*. Tehát, mint edes atyánkat kérjük, hogy ezen mindnyája életbe vágó és nemes eszmét a magáévá tenni sziveskedjék.

— No jól van, ha reátok nézve annyira fontos az eszme, elfogadom — felelt a pincérek *édes atya* és a *Klinkhammer* által eközben már előkészített ívet — elsőnek — menten aláírta.

Minden T.

KÜLÖNFÉLE KÖZLEMÉNYEK.

A mi családuink. A mi szakosztályunk díszes albumának leendő alakjai s szakmánk kiváló munka- s szorgalomban érdemestült tagjait mutatja be a „Fogadó” nap-nap, illetve hét-hét után, az ő t. olvasó közönségének. A kik egyébként személyes, vagy hirdás folytán egymásnak mind jó ismerősei és barátai s akikkel az ekként való találkozás — az ő ügyes-bajos dolgaikkal foglalkozó „Fogadó”-ban oly jól — és kellemesen esik. Igy találkoznak össze olyanok, akik az üzleti körül nények miatt évek és évek sora óta nem hallottak egymásról és ösmerik meg azokat, akiket az állandó köztisztelőre érdemessé, kiválókka a mi foglalkozásunk terén a *közérdeklőni* cselekedetiek tették. Az igaz és *köze* nézve eredményes tett nagyobb és nemesebb bármennyi czeranyi s a közjótékonyaságra a humai nitási szent nevében adott összegnél. S a mi szakmánk közjávára ebben az értelemben tett kiszámíthatatlan sokat *Bokros Károly*, orsz. nyugdíjintézetünk első s az ezen, valamint az orsz. vendéglős szövetség létrehozásában legagilisabb és legtöbbet mivelő férfiú, akit ezen a téren dicséretre méltóan követett s mutat föl hasonló nemes, nagy sikereket *Hauer Bertalan*, a „Debreceni Vendéglősök Ipartársulat” a-elnöke s keresk. és iparkamarai tag. A vidék legelsőrendű szállodái és szakosztályaink ezen jeles két férfiról, valamint a mai „Fogadó” többi fényképes s iparunknak mindmennyi tőrekvő derek tagjairól bővebb ismertetést egyébként közelebb, a „Mi családuink” krónikása fog közölni.

A mai számunkból a „Mi családunk” nagy része, **Minden P** krónika verse, **Erdéltis F.** tárcája stb. különféle és üzleti hírek a jövő számára maradtak.

Lefler Béla házassága. Lefler Bélát, a miskolci „Polgári sörcsarnok és étterem” népszerű vendéglőst szintén elérte az ifju emderiség közös sorsa. Belépett Hymen királyné rózsás kertjébe, amiért a bájos ő feisége büntetésből leláncolta egy az ő kertje leg-szebb virágai egyikehez. Lefler Béla barátunk ugyanis m. hó 30-án jegyezte el magának **Körönyi** Ilonka kisasszonyt. Korányi Boldizsár kéményseprő-mester és szőlőbirtokos bájos és szép műveltségű leányt E szép eseménynek befejezése auguszt. hó 6-án lesz, amidőn a boldog pár esküvőjét tartja. A tiszta szerelemből frigyre lépett boldog párnak eme nevezetes alkalomból igaz szívből gratulálunk!

A Fogadó nyomdája. „Jelentés” Fogadó lapunkat, a volt szegedi *Újkor* folytatásaként amikor megindítottuk, egyszersmind tervbe vettük, hogy lapunk ebbeli szükségletét kielégítő nyomdát rendezünk be. A Fogadó teljes megerősödését és nagygya fejlődését jelentő ezen tervet anyagi viszonyaink miatt csak most valósíthatjuk meg, s most hajtottuk végre — szaklapunkra eme fontos, elengedhetetlen feladatot, amelynek fogva módunkban leend azon régi törekvésünkre, eszménket megvalósítani, hogy a létező iparágak között a leg-szebb és tartalmasabb heti szaklap a magyar vendéglős és kávéiparhoz tartozóké leend. Amidőn pedig e nekünk (de szakközönségünknek is) öröndetes tényről lapunk t. olvasóit értesítjük, egyuttal nyomdánk berendezkedési (mely teljes befejezést aug. végével nyár), valamint a kiadásunkbaa megjelenő „Vendéglős szakácskönyv” és karácsonyi díszalbumunk elkészítési nagy teendőire való tekintettel azon tiszteletteljes jelentésünkre intézzük, hogy

„Fogadó” lapunk 1904. szeptember 15-ig két-hetenként (és ennélfogva nagyobb terjedelemben) fog megjelenni. Azonuttal lapunk ismét **hetenként** fogja teljesíteni a mi szakmánk érdekében való lelkiismeretes szolgálatát.

Amidőn a mi t. olvasóközönségünknek fenti ideje is kegyes elnézését, egyben lapunk iránt való jóindulatát és szíves támogatását kérjük. A **„Fogadó” szerkesztősege és kiadóhivatala.**

Fogadós, vendéglős-kereskedő. Az 1875. XXXVII. tc. 3. §-a értelmében, mint kereskedelmi ügyekkel iparszerűen foglalkozó egyén — a fogadós, vendéglős és kocsmáros — a bpesti kereskedelmi és váltótörvény-szék 1903. február 19. E. 442 — 1902. sz. ítélete szerint kereskedőnek tekintendő. Most már aztán valamelyik törvény-szék ítélete szerint azt volna jó és

szükséges megtudni, hogy a fogadó, vendéglős, stb. ügyletekkel iparszerűen foglalkozó kereskedő — minek tekintendő.

Jönnek a pincérlányok!

Kinek a pap, kinek a papné, tartja a magyar közmondás. Már nekünk csak inkább a pincér, mint a pincérlány, még akkor is, ha véletlenül nem tartoznánk jó magunk is ebbe a bohémvilágba. A **Lukácsfürdő** igazgatósága úgy látszik más izlésnek hódol: a fürdőhöz tartozó nyári kerthelyiségek és étteremben ugyanis pincérek helyett pincérlányok végzik a teendőket. Hát hiszen szó ami szó, emberek vagyunk mindnyájan s ennek fejében szívesen elismerjük, hogy éjjel után, bufejtős hangulatban nem épen rossz mulatság az, ha az ember egyszerű-mászor utolsó stációként be-bekukkant a pincérlányok este virágzó, vig birodalmába is s ilyenkor banja a kánya, mint irt annak idején Széll Kálmán, rendeltében a kiszolgáló személyzet nem állapotjáról s erkölcsökéről könyvűllalásairól: de már engedelmet kérünk, egészen más az, ha a családunkkal dimerhez ülünk a Lukácsfürdőben, vagy más éttermi helyiségben. Ilyenkor feltétlenül elvárjuk, hogy kihívó, gyanus mosolygása pincérlányok helyett, tanult pincérek a szakértelem ügyességével szolgáljanak fel asztalunknál. Ennyit még akkor is kikötünk ebben a fel-felbukkanó kérdésben, ha a dologhoz sokkal kevesebb köztünk volna, mint amennyi tényleg van. Am az a hozzátartozandóság, mely erkölcsi illetékeséget ad s egyuttal szigorú kötelezést szab nekünk a vendéglős és pincérgyűkehez való hozzászólásra, egyes feladatunkká teszi, hogy szavunkat minden olyan kísérletnél, mely a tanult pincérek mellesével nagyobb vendéglősben is a pincérlányok alkalmazásának meghonosításán fáradozik: a legerőteljesebben felelünk. Mindenki tudja, hogy nálunk Magyarországon a női kiszolgáló személyzet a prostitúcióval egy és ugyan-azt a fogalmat jelenti. Vendéglősök és egyéb üzletlajdosok, akik helyiségekben a női kiszolgálást igeeknek meghonosítani, épen olyan jól tudják ezt, mint a vendéglősök, amelyek csabítására ezt a nem épen m. kulatán üzleti fogást kitalálták. Tízetesebb feltárása ennek a dolognak különben egyenesen a jó izlés rovására menne, épen azért tartózkodunk tőle. Nehogy azonban valaki azt higgye, mivel ezáltal a dologgal foglalkozni nem valami kelve mulatság, ennélfogva már most szabad is a vásár, jöhetnek bátran a pincérlányok, vegye tudomásul mindenki, akik illet s ezek közt elsősorban a Lukácsfürdő igazgatósága, hogy sem a magyar pincérség ily módon való kiszorítását, sem a tisztes vendéglősipar ilyen-íten lealacsonyítását s az erkölcsi szem-

pontból súlyos kifogás alá eső ilyen konkurrenciát sem mi, sem akiknek a dologhoz közük van, túrni nem fogjuk. Lesz gondunk rá, hogy ha az egyébként is meg nem történe, erős és győzedelmes közvélemény foglaljon állást az ilyen törekvésekkel szemben. S biztosítójuk róla ugy a Lukácsfürdő vezetését, mint a netán hasonló üzletekkel való üzletekben valamenyiet, hogy ebben a kérdésben ugy a szakjait, mint a vendéglősök és pincérek egy száljg velünk fognak tartani s ha arra kerül a sor, nagyon könnyen módját éjtjük, hogy ne jöhessenek a pincérlányok. Mert végre is, ha valaki leánykereskedéssel akar vagvont szerezni, s ezt a kormányhatalom engedélyezt vagy elnézi, ahhoz semmi közünk; de ahhoz már igen is sok a közünk, hogy ezt ne a tisztes vendéglősipar üzésének örve alatt s ne egy jóraváló munkásosztály, a pincérség létalappjának gonosz megtámadásával próbálgassa. Ezek alapján jóindulatulag ajánljuk a Lukácsfürdő igazgatóságának, szívele meg az elmondottakat s bocsássa el a pincérlányait, akik, ország-világ tudja, ugy sem erre a szolgálatra valók.

Hymen. **Antony** Vilmos kiváló fővárosi szaktársunk, f. hó 7-én tartá egybekelését **Ladányi Rózsa** kisasszonnyal, Zomborban.

A horvát gyerekek. Hogy ami szakiparunkhoz tartozók leleményesebbek és találékonyabbak minden más rendbeli osztályuaknál, ez kétségtelen, s ennek újabb, szép tanulejt adta **Tillsler** János, az Elm (volt Szikszay) vendéglős kiváló főpincére. — Az Elm vendéglőben ugyanis az e hó 13-14. közti este, vacsora időben 7-8 horvát gyerek elkidezt értelemkődni s a magyarokat ócsarólták, szidták. A jelenlévők persze felháborodtak s már-már elpáholni készültek a laragatlan gyereköket, amikor a mi **Tillsler** Jánosunk hirtelen oda sug **Farkas** Palinak, az éttermi cigányprimásnak: — **Pal!**, **Kossuth** notát nekik! — A nóta fölhangzott, a horvát gyerekek pedig azonnal ugy elinaltak, mintha ott se lettek volna.

Vetassy Béla és a debreceni vendéglős-, illetve pincér-egyletek elválaszthatatlanok, amelyeknek sokáig és sok nézet napokban volt titkárja, s mint ilyen — igen derék és basznos mivelelye a debreceni közdolgoainak. Aminek lenni egyébként még akkor sem szűnt meg, amikor a pincér-betegségelváltozó **Hauer** Bertalan, a debreceni „Angol királynő” kiváló fogadósa ügybuzgalma folytán alakított Szállodás- és vendéglős-egylete választá meg titkárul s hogy ezután iparhatóságí jegyző lett. Mint ilyenek, az ő kezében forgott s ment keresztül a debreceni vendéglősipartársulatnak, a tanonc és felszabadulási munkakönyvi kérdés is, amelyet

Vetéssy — bár ugyan csak az iptartóvny ridég s-ainak megfelelően — intézett is el. *Vetéssy* egyikébként a debreceni vendégülösök nem régen tiszteletbeli titkárnak választották meg, amit a rendkívül nagy tevékenységű és az üzletekben rezes kardjával meg-megjelenő eszaktársunk már csak azért is szívesen fogadott, hogy e címen még továbbra is hasznára lehessen az őt ugyancsak nagy becs- és tiszteletben tartó debreceni szaktársainknak.

A nagyváradi eseresnye-lakoma, melyből izeltetőt a mult számunkban közöltünk, megfelelő fényes sikerrel végződött, amit egyébként nemcsak a mi lapunk tudósítása, de az ottani sajtó is teljesen beigazolt. Az estélye eme nagy sikeréhez az ötletem és minden tekintetben élelmes gondolkozásu rendezőségem kívül az agilis *Sarkadi József, Klein Ernő, Klein Adolf és Miller László* folyt be, akik pompás szellem és humortól áradozó „Pincérek társadalma” föloivasással, *villongós csodálkkal, palóc-dalokkal, illetve szavalatokkal* tartották állandó vigkedélyben és derűltségben a jókedvtől sugározó közönséget. A főpincérek estélye publikumának legszebb díszét és zömét a nagyváradi főnöki kar, nejek és családtagjaikkal szolgáltatták, élen a Vendégülös-Iptartásulat élnöke, valamint a pincér-Egylet szeretet és tiszteletreméltó élnöke: *Kornhauser Henrik*-kel, aki egyébként az egylet tagjainak eddigéig mindig bebizonyította, hogy — „*No jünk, engem bizony nem föztek le!*” — Az ekként mindvégig, reggeltől 12 óráig változatlan jó kedvet szolgáltató estélye egyik fővezetőségére a *Kiss Kálmán* rendezte tüzjüket volt, amelyet ahhoz értők a *lagndakához* hasonlították, s a másik *Bors Jánosnak, Schmidt Alajos és Troll Józseffel* a Kornehausi és a magyar csirke-évsére való fogadása volt, ami ugyan befejezett ezuttal nem nyert, mert utóbbiak épp az estélye előtt fömerült fontos akadályok miatt nem jelenhettek meg. A rendezőség különben legszebb jutalmát az estélyen nagy számban megjelent előkelő társadalmi osztályu közönség, de különösen a gyönyörű hölgyek seregében látta, akikről, valamint a Nagyvárad kedves nyári szenzációját képező cseresnye-estélyről az itteni sajtó a következőleg emlékeztetett meg:

Főpincérek eseresnye-estélye. Fényes sikeri mulatság folyt le hetén este Szabo Gyula korcs-utcai vendégülösök A helybeli főpincérek: *Somhegyi, Schmidt, Bors János, Kiss K.* stebek agilis rendezése alatt tartották meg cseresnye-estélyüket. Este 9 órakor a zsulofság megtelt kerültségben kezdetét vette a vacsora, mely után gyönyörű tüzjüket gyönyöröködte az egybegyűlt jókedvű társaság. Vacsora után hangverseny volt, melyet Sarkadi József szelleme „Pincérek társadalma” címen tartott felolvasása vezett be. Utána Biharai László szónövendék szavallata kellett nagy hatást. Jó mulattak Klein Andor Palóc dalain és Klein Ernő villamos

csodáin. Szépen szavalt még Müller László is. Hangverseny után tánc volt mely csak a reggeli órákban évt véget A kifünő élelkes Szabo Gyula magyarsók „konnyaját” dicserék. Vacsorához és a tánc alatti a zenét Bura Károly kedvelt primas jeles zenekara szolgáltatta. — Jelen voltak: *Bors János, Januscsék Károlyné, Fáy József, Klein Ernő, Dicker József, Miller Ignác, Klein Adolfin, Szegedi Imréné, Magyarai Zoltán, Urbáné Antánie, Benval Albertné, Meresz Lipótné, Sarkadi Józsefné, Klein Jánosné, Somhegyi Dezsőné, Leri Alajosné, Szabo Józsefné, Vicsai Istvánné, Kure-család, Muzik Istvánné, Kesztena, Agyi Gizella, Róth Mária, Dániel Ján Szerénka, Agyi Gizella, Róth Mária, Dániel Ján Szerénka, Moskóczi Szerena, Urbáné Lenke, Kreszmann Jánosné, Balor Terézia, Fehér Irenke stb.*

Küzdelem az árpaléért. Háiba, a németek mégis csak különb emberek, ha arról van szó, hogy a sör adóját emeljék, mint mi magyarok. Az *incenszordorji* (osztrák község) képviselőtestület elé ugyanis a város polgármestere, *Breitennecker Ferenc* azt az indítványt terjeszté, hogy egy új iskola építése céljából emeljék föl 2 fillert a sör literjé. Am a derék sógorok nem álltak kötelnek, inkább ne legyen iskolájuk, mintsem a sörük dráguljon meg. S olyan osztrukított rendezték, hogy az immár 3 hét óta folyó incenszordorji közgyűlés az árpaléért való küzdelem miatt egy betűnyi ügyet sem képes elintézni.

Egy szélhámos újsg esztalunkodása... Vén fogadós urambátyámmal a minap a *szélhámoság* kérdéset tárgyaltuk. A vén fogadós, ez a régi okos ember, ugy értemelzi ezt a kérdéset, hogy szélhámosok azok, akik pályá és foglalkozás nélkül lézengik át és árnyék-életet s alkik szint ily szemponthól mások nyakán élösködnek. Következésképen a „Magyar Vendégülös és Kávés Ipar” is szélhámos: amelynek *csinálói* nem a fogtechnikus, illetve hirdetési ügynökségi pályát kultiválják — amit maguknak célul tüztek ki — hanem a magyar vendégülös és kávés ipar nyakára jöttek lapjukkal élösködni. Ha a fogtechnikus vagy a hirdetési ügynökölő lapját szerkesztenék, ez esetben nem érné vád öket, mert élösködésüket a *saját szakmájuk* nyakán eszközölnék. De a „M. V. K. I.” nemcsak szélhámoskodik, de szemtelendik is, mint Kecskekmétnak piacán a légy. Azokat akarja *kikezdeni*, akik minden ok- és jussnal fogva a magyar vendégülös és kávés iparhoz tartoznak, tehát akiknek hivatásuk a szak-újságírás. *Flór Gyöző,* e lapok szerkesztője, különben teljesen méltóságon alulnak tartja a M. V. K. I.-ral való foglalkozást. En is annak tartom s csak ha elfogaltságom engedí, tüzöm öket tollam hegyére és koppintok rá tisztogatatlan körmükre. S a midőn e lap tulajdonosáról, mint *ügynevezett szerkesztőröl* cincognak, az orruk alá piszkálók s azt kérdezem tőlük: — Hát t. urak, a *Fogadó* nem ügynevezett szerkesztőjével szemben, vajh-mik önök: szatócs-botosok-e, vagy bukni

készülő kereskedők? A cégfelírás ugyanis és tiszteletreméltó előbbiekhez hasonló, mután a lap leghatós oldalán né, vagyis *Barta Béla-né* áll. Igaz, hogy ez a né akkorá parányi betűkölő van csak ki-szvedve, hogy *Thuis*: Gy. annak idején messzlettával tudta csak kibetűzni. Pedig *Thuis*-nak jó zedne van a „M. V. K. I.” *ügynevezett szerkesztőit* különben dr. *Solty Odón* immár a faképnél hagyta. Mi lesz velük, ha Barta Béla-né is ott, a faképnél találja hagyni öket? M. T.

Kirabolt vasuti vendégülös. Az eszéki vasuti vendégülös bérőjét, *Schneller Flórián*-t, a mult hét elején, egyik csöndes éjjelen kirabolták. A mindéig ismeretlen tettesek elvitte minden pénzt és ékszersz, sőt még az étermi evőkeszlet, abrosz és asztalkendő készletét is elemelik, ha ép a pillanatban érkező inspekciók el-pincérek élnem riasztják öket. A kár így is pár ezer korona.

Névmagyarosítás. *Schwartz* Aladár, a debreceni „Hungaria kávéház” elönyösen ösmert főpincére, nevét *Kovács-ra* magyarosította. A szakmájában kiváló főpincéret a régi ösmertűnket az örvendetes alkalomból szívesen gratuláljuk.

Név és cégváltozás. A mi iparágunk — egy bár csak közvetve tartozó és elönyösen ösmert tagja magyarosította meg nevét. A jó házi *Beck Fülöp*, a mi szakiparosink ferhírdívatos, aki felereműjét *újjan, átalakítva* vagy *tiszttóló dílaloptban* szállította az V., József-ter 13. sz. alól, ahol az udvarban volt eddig az eféle nemben pártalan s nagyon kiterjedt üzlete, amelynek még jobban való kiterjedése és kibővülése okozta előbbi esettel kapcsolatban a cég megváltozását. *Beck Fülöp* ugyanis nemcsak nevét, de cégét is megváltoztatta és pedig „*Beretvási és Sarlós*”-ra, amidőn is az új tulajdonosok üzletüket — bővítés miatt — a régi helyről a IV., *Váci-utca 17. sz. alá* helyezték át. Amiről az ő régi üzleti felikeit: a *szál-béda, vendégülös, kávés* urakat, valamint a „*Budapesti Pincérgylet*” és a „*Magyar Országos Pincér-Egylet*” tagjait amidőn értesíteni kívánják, egyuttal azon igéretükkel fejezik ki, hogy fenti, különösen a *fő-, fizető, éthordó és kávéházi segédpincér* urak a saját műhelyükben vagy bárhol vett mérték után készülő *fehérnemű* szállítás, átalakítás és *(nem mosóneműzeti rendszerben)* tisztítását ezuttal is megfelelően és pontosan elvégítetnek ki. „*Beretvási és Sarlós* (IV., *Váci-utca 17. sz.)* egyébként fennevezett egyleteknek, a „*Bpesi P-cyegletnek*” és a „*M. O. P-cyegletnek*” tagjai s mint ilyen ismert a régi *Beck Fülöp* és leendő ugyanily ismert és keresett az új cég is szakkölöreinkben.

Akinék a mestersége — nem egészen. Szatmári levelezők írja egy ottani lap nyomán, hogy a szatmári kapitányságra egy nagy vörös orru csavargót kísérték be, akinek

midőn a nacionalejra volt kíváncsi a kapitány, nagy büszkén azt felelte: Cipész voltam kérem, de fülhagytam ezzel a mesterséggel, mert megtartott a sok ülés és beteg lettem bele. A további tudakozására pedig előadja, hogy csapos volt eddig, s most pincérre öltött avazsíróni. Midőn a kapitány erre azt kérdezte tőle, hogy hát jobban bírja-e ezt a jelenéget, a csavargó vídiáman felelte: Hogyne kérem, kapitány ur, ez a mesterség — igen egészséges mesterség! . . .

Amikor az uszás is hasznos.
Fábián Károly és Horváth Lajos fővárosi pincérnek a múlt heten egy napra esett a nevenapjuk és az alkalmat a Szunyog-szigeten ünnepelték meg, amikor is az ünnep végével kimentek a Dunára — csónakázni. A csónak ingott-rengett, a névnapolók pedig egymást atkarolva énekeltek s azután a Dunába pottyantak. Meg szépen bele is vesznek, ha *Fábián* Károly — nagy illuminátsága dacára is, partra nem huzza az uszáshoz csipetet sem értő társát. *Fábián* K. különben az uszást tavaly Siófokan, *Matsdál* Jánostól tanulta, de csak most lett neki illetve társának alkalmá tapasztalni, hogy némelykor az uszás is hasznos.

Szűts Lajos bucsuja.

Kartársaimhoz!

Görögység pincérpályánkon egyik évet a másik után morzsolva le, a haladól eltorok mind jobban és jobban gerjed bennünk a vágy, az óhajtás, hogy szakmabeli önállóságunkat elérhessük. Nalam sem volt másképp.

Igy történt, hogy egy kínálkozó alkalmat megragadva, Balika György kollegiám társaságában, líhez régi, benső baráti és hűséges feyvertársi viszony is fűz: a szekesfőváros egy ismert vendéglő-üzletét boldogult Lichtscheindl Gyulának özvegyétől átvéve, a pincérpályáról a vendéglősök sorába léptünk s ezzel az előkészítő pincérpálya célját, a szakmabeli önállóságot elértük.

Amidőn életpályámnak e rám nézve jelentős változásait barátainak és összes kartársaimnak tudomására hozom, szükségét érzem annak, hogy szives bucsusztó mondjak mindazoknak, akikhez pincérpályámon kollegiális szeretet s az együtt érző, együtt gondolkozó és együtt munkálkodó bajtársak öszinte barátsága kapcsolt.

Közeleti munkálkodásunkban a meg nem érdemelt kitüntetésnek és bizalomnak annyi jelével találkoztam a magyar pincérség részéről, hogy most, amidőn a bekövetkezett változás folytán a Magyar Országos Pincér Egyesület elnöki tisztéről le kellett mondanom, mely hálaérzettel télt köszönetet kell hogy mondjak az egész magyar pincérségnek — s ezzel együtt valósalág szükségét érzem annak is, hogy kérjem, miszerint e hátaléti köszönetemet ama közérzés zálogául tekintsek

kartársaim, amelyet én szívenből fogok ápolni ezentul is mindig a jövőben.

Jelen bucsuzásom tehát nem akarja s ne is jelentsé azt, mintha én ezentul egy egész más világban érezném magam a pincér kollegiáim iránt való érzelmekben a legkevésbé is megváltoztam volna. Ha volna, aki ezt ténne fel rólam, az nem ismerné az igazit, a vérbeli pincért, akikhez jóleső öntudattal számított magamat s akikkel büszke önértellel vallom a közöséget ma is, csak ugy, mint azelőtt, amikor még én is a körükbe tartoztam. Benső szükség diktálja tehát nekem, hogy a magyar pincérséggel a régi baráti és bajtársi viszonyt továbbra is fenntartsam s érdekeiket jövőre is legjobb tehetségemmel telhetőleg igyekezzem előmozdítani.

Ez öszinte, szívből jövő szavaim után talán nem fogják kartársaim rossz néven venni, ha ez alkalmat felhasználva, egyuttal szólok a mult tapasztalatairól is, s ezekből tanulságot vonva, szívükre kötöm az ösztetartozandóság követelményeit, melyet szem előtt tartani legfőbb kötelesség minden egyes pincérnek.

A multak tapasztalataiból merítve kérem a kartársak öszességét, hogy ezentul jobban, egyetértőbben munkáljon közre, mint ahogy azt eddig téve, a közjáváért praktikusabb célokat kövessék. Nekem alkalmat nyílt a pincérség egyesületi mozgalmait s a verghős okait tanulmányozni, és mert láttam és tapasztaltam, kimondhatom az öszinte szót, hogy a pincérség a szakma érdekeit előmozdítandó, még ma sem tud megfelelő módon szervezkedni. Nagy baj ez, aminek okai abban keresendők, hogy a pincérség az építéssel együtt rombol is szüntelen, s így dolgozik anélkül, hogy a kitzított célt csak egy lépéssel is megközelítette volna.

E szerföltött nagy bajnak kufforrása pedig semmi egyéb, mint az a sajnálatos tény, hogy a legtöbb pincér egyáltalán nem törődik szakmája legvitalisabb érdekeivel s vajmi kevés azoknak a száma. Alkínek ez igazán a szívükön felszík. Köztevékenységükből nagyon hiányzik az egységesítő ösztetartás, a kölcsönös megértés és támogatás, amik pedig elengedhetetlen feltételei a szervezkedésnek.

A pincérség eddig abban látta munkálkodásának végcélját s abban merítette ki egész erejét, hogy érdekeit védelmére intézményeket alkotott, de a melyektől a támogató erőt azon nyomban meg is vonta. Efelelvé, hogy az intézmény maga nem cél, az csak eszköz a célok kivívására. E miatt kell szomoruan tapasztalnunk hogy az egyesületi életben az áldásos munkát áldatlan versenység s alacsony indulatu egyenetlenség bénítja.

Jól esik azonban hinnenem, hogy ezentul másképp lesz, s ebben a hitemben fogadom, hogy a magyar pincérség, melyvel testben-lélekben egybeforrva érzem magamat, nagy és szent ügyvének mindenkor igaz, multahoz hűséges és lelkes pártolóját találalndja bennem

Budapest, 1904. június hó 10-én.

Szűts Lajos vendéglős.

ÜZLETI HIREINK.

(Helyváltozások.)

Nyári vakáció. A július elejével rendszeren beköszönő kánikulával kezdetét szokta venni a nagy nyári vakáció, a mely az iskolai polgárságon és a fűrdőző nagy közönségen kívül némileg kiterjed mi ránk is, akik tulajdonképen ebből a színtőlől ránk eső részt leginkább kiérdemeljük. Az éjjeli és nappali munkában kifáradt testnek kell hogy valami kárpótlást nyujtsunk, mert különben az emberi kor legvőség határáig való törekvésünkben csakhamar diszonanciák állanak be, amiket azután hiába óhajtunk helyre reparálni. A nyári szünetet egyébként nálunk *Prindl* Nándor, oktagon-téri vendéglős szokta bevezetni, aki már júniusban leüzen *Málts*-nak, a Héviz *fűlgyelőjének* a lakás és a többi igényeit illetőleg, *Járánovits* Ferenc, a szegedi „Tisza” tulajdonosa csak július eleje felé kezd az egy havi pauzáját, s legvőség részint ugyancsak ilyenkor szakítják meg üzleti teendőiket többi fővárosi vendéglős és kávév szaktársaink is, míg a főpincérek köréből csak jul. 15-én kéri ki a szokásos nyári 4-6 heti vakációjukat. Igy *Mitrovits* Adolf, a Pannonia-szálló és *Kollay* D. József, a Korona-kávéház érdemes főpincérei 15-en utaztak el a fővárosból, míg *Stiringer* Pál, az Egervár-kávéház fője csak e hó utolján látogat és marad el egy teljes hónapig a tolnamegyei szülő szép nyári otthonában. *Erfurt* Hugó már visszament Kolozsvárra, míg *Költbaum* Gy. e hó végével érkezik egy kis budapesti titűlésre. Údülő szaktársainkban kellemes nyaralást és enyh- és kedvteljes szórakozást kívánunk!

A Zás és Balika Deák-téri nagyvendéglője és pince-éttermére előnyös változás történt, amennyiben az eddigi egy órai záróra helyett ezentul éjjeli három óráig engedélyeztetett a vendéglő nyitvatartása. Ez az esemény egyébként az éjjeli foglalkozást teljesítő kartársakra nézve bir előnyvel, akik ezentul nem lesznek ráutalva, hogy az üzleti zárás után fél s egy órái idejüket a mindenféle egyes publikum látogatta kisserzű kocsyokban töltsék el. Ezzel kapcsolatban említjük meg, hogy a hivatásukat dicseretes buzgósa-

gal betöltő, ezen elsőrendű nagyvendéglő tulajdonosai a mult heten raktak le pinczükébe vagy 100 hektoliter a híres balatonmellék termelői és Eger pompás fekete borából.

Kioszk átétel. Ungváron a „Széchenyi liget” ujonnan épült *Kioszk* bérletét Nagy Lajos, a Korona szálloda volt derek főpincére vette át. A szakavatottsága és intelligens modora miatt kedvelt és népszerű nyári vendéglőt nagyszámosan keresi föl az üdítő hűs árný és italokra vágó közönség.

Nyíregyházán a „Polgári vendéglő” Lengyel M. szaktársunk volt vendéglőjét *Gullmann József*, a vasuti vendéglő bérelője, Herz A. sógora vette meg. Az állomással szemben levő és kitűnő italokat mérő vendéglőt mint kiránduló helyet látogatja nagyban Nyíregyházai közönsége.

Kávéház átétel. Miskolcon az Ipar-kávéházat, Frank Menyhértnek a a pincérség által is ezt az előnyös ösmert s volt kávéházát *Braun Márton*, volt ugyancsak előnyösen ösmert, régi főpincér szaktársunk vette át. Az átvétellel teljesen ujonnan renovált, szép és teljes szolid alapon vezetett kávéház régi élelnek fogalmi képét és pincér vendégeit újból visszanyeri, a mi derek szakember, új tulajdonos lelkiismeretes vezetése folytán már is mutatkozik.

Budáz az I., Gellérthegy-utca 3. sz. alatt *Jurák Mihály*, az Elhman „Kaszinó kávéház” hosszú időn át volt főpincére megvette a Gosztman-féle régi s jöhrir vendéglőt, melyet a mai kor izlésének megfelelően újból rendezett be. A szakavatott ember jó konyhája és termelőköt vett borai üzletét még inkább föllendítette.

Csere. Schömbeck Ignác, a szatmári központi fogadó bérelője u. ott a Korona vendéglőt, míg a Korona vendéglőse, Ujvári Miklós a központi fogadót vette át. A tényleges cserék különben augusztus hó 1-én nyerne megoldást, amikor az ünneplés átétel és megnyitások is történnek.

Lengyel Miklós a volt „Ujkor” és „Fogadó” nyírvideki tudósítója és a Polgári vendéglő volt jönevű vendéglőse u. ott. Nyíregyházán az „Otthon” vendéglőt és kávéházat vette át, amelyet egész új berendezetten adott át ismét a közhasználatnak. Lengyel szaktársunk vállalkozó szellemét és élelmesvívését az utóbbi években nagyon hangtalan üzletnek teljesen való ujja lendítése és kitűnő menete igazolja.

Árpád ünlása. *Ulits Lőrinc* szaktársunk ismert kávéháza, az orsz. p.-egylet sok tagjának is emlékezetes Árpád, azon idő alatt, míg a kánikulai napokat a közönség otthon illette nyaraló helyeken ástija el, előnyös változás ment keresztül. Levette ugyanis magáról a téli port és füstöt, s rövid-

sen oly gyönyörű szép főföherre és halvány narancs színre és nosította magát, hogy a fűrdőkötől nemokára haza térő tozts pincérvendégek alig fognak ráisméri a külsőleg-belsőleg alaposan megújodott Árpád kávéháza.

Nyári vigasság. Szatmáron, Eszékország fővárosában vidáman vannak az emberek. Nem pedig azért, hogy őket ez esztendő lapok égése egy mikurak sem háborítja (persze a Szemes miatt). hanem mert városában a lélek- és szívet nyugosztó kánikula dacára is a landó vigasság vágos. Amit ugyan ottani élelmes vendéglős szaktársaink köszönhetnek s ezek közt elsőnek a Honvéd-sóeresárnokos, *Weisz Adolfnak*, akinek szüde és kávéház helyiségeiben a nyári időny alatt a helyben hon. zenekar hetenként állandóan háromszor hangversenyez. Ami ugyan még nem volna elegendő a közvilágmi kedélyekre, ha *Schnieder Adolf*, a katonai uszoda derek terekőv vendége *Marrandó Benedék*, a szatmar-ugocsa tájak legnépesebb cigányzenéjét nem szerződteti a többi napokra, amikor is a szomszartári lombszoklat terített asztalokat a nemes szorakozásra vágó publikum ezerszámra öaindli el. Az eszerint folyton kitűnő zenet élvező és emiatt egyáltalában nem fűrdős szatmárik pedig nem tudják, hogy voltaképp vajh! melyik helyen is mulattak jobban és pompásabban? ...

Budapestben a Keresesi-ut 61. sz. alatti s volt *Norák Ferenc* féle vendéglőt *Guth József* vette át, aki azt ünneplésben f. hó 10-én nyította meg. Az új tulajdonos szépen berendezett üzletének jó híret és menetét is balatonmelléki és kecskeméti termelőköt vett borokkal biztosítja.

Komáromban a Ferenc József rakparton lévő Krefe féle vendéglőt *Bukor Dezső* vette meg. Az új tulajdonos jó magy konyhája és termelőköt vett tiszta borairal vendégfogadója jó menetét már is föllendítette.

A fővárosi „Népliget” nagy vendéglőjét *Havasi A.* vette át. A régi s kitűnő szaképzettséggű vendéglősnek eddigi intézkedései, kis ételairai és termelőköt vett pompás borair a főváros eme szép kiránduló vendéglőjét egész ujja lendítették.

Üzlet átvételek. A nyíregyházai „Budapest” kávéházat *Silberstein Samu*, a Kis korona kávéház népszerű bérelője vette át s azt nagyszabásu keleti módra átalakítva „*Japán*” címen nyította meg és vezeti tovább a régi bérletben volt „Kis korona” kávéházat pedig *Grosz Adolf* vette meg, amelyet hasonló átalakításban jövedelmeztet a saját vezetéseben. — *Roth Samu*, a szabocsiaiknak annak idején nagy híre emelkedett s szorgalmasan látogatott „*Betyár*”, jelenleg Bessenyei kávéház utolsó bérelője és „*Bodeg*” tulajdonosa a városi kávéházat megvette és azt a bpesti „Balaton kávéház” mintájára átalakította nyította meg. Az élelmes szelelmi Roth kávész üzletét most is nagy kedvvel látogatja az ottani publikum.

Keresetnek. T. ösmérosinket és azokat, akik *Pintér Endre* szaktárs, utóbb a fővárosi ügyvédi kamarai kör volt vendéglőse, — *Gyurcsik János*,

hosszu időn át a n-károlyi vasuti vendéglő főpincére és Nagy Károly, volt tordai vendéglős jelenlegi holletőre tudnak, hogy ezt lapunk szerkesztőseggel tudatni sziveskedjenek.

Helyváltások. *Anonymus* Bóker informácija folytán a mult számnak „Royal” szállodai helyváltásait a követelő zölegéig igazított helyre. A fővárosi „Royal” szálloda szabofőpincére, *Langhans József*en kivűla a szabofőpincére tencődök az I. emeleten *Grany Gyula*, a II-on *Varadi Antal* a III-on *Dombay István* és a IV-en *Conkóts József* teletstik. — Miskolcon a „Korona” szálloda szabofőp. állását *Kövari Jenő* ismert kartsárunk, a Népkerti kioszk volt főpincére töltte be. U itt a kávéházi főpincérei állását újból *Márkus Mano* foglalta el, míg a kávéház regg. fizetőp. tencődöt *Klein Zsig*a teletsti a Horváth-főp. állását, *Staszay Károly* helyét *Sifflor István* szaktársunk töltötte be. Mint ethorok *Sz. K. Neményi Sándor* (étlapir), *Tóth Lajos*, a n-varadi Kisipáncól és *Huffner Rezső* töltenek be mellette állást *Leffer Béla* Polgári vendéglőjében a főp. állást *Steadl Ferenc* foglalta el. U. itt a szabofőp. állást *Schwartz Sándor* foglalta el. A vasuti vendéglő I-II. oszt. ettemi főp. állását *Leitigh György* szaktársunk töltötte be. A „Pannónia kávéház” főp. állását *Ficker Antal* foglalta el, míg u. a regg. fizetőp. állást *Weinberger Hermann* töltötte be. — Debrecenben *Boda Mihály* főp. szaktársunk mellett és *Nemeth Titusz*on kivűla, a „Bika étterem”-ben ujjában *Etker József* (étlapir), *Gondos János* és *Scirmay József* foglalták etthorok állást. Az Ipar kávéház főp. állását *Kwopler Sándor* foglalta el. U. itt a regg. fizetőpincér *Gölbinger Simon* lett. — Trencsenben az Erzsébet szállóban *Krajtsóts Frigyes* u. itt volt szabop. az étlapirai és *Thiering Miklós* a szabopincérei állást foglalták el. — Lipik-fürdőn a Gyogyterem-vendéglő főp. állását *Dimb János* míg a kávéház főp. állást *Brüher Kálmán* töltte be. — Nyíregyházán a vasuti vendéglőben *Weisz*: Pál főp. szaktársunk mellett mint ethorok *Báttman József* működik. — Póstyén-fürdőn *Muritz*: Sándor a nagyvendéglő főp. állását töltötte be. U. itt *Hankler Vilmos* az étlapirai és *István* főpincere ethorok állást foglalták el. — Pécs (*Róder* Károly helyékeszközök irodája jönlése). Balaton-Boglárán a Berger vasuti szálloda főp. állását *Bratky Zsig* a „Fogadó” tud m-társja foglalta el. U. itt mint ethorok: *Baranyai István*, *Gadaci Márton* és *Kanis Béla* nyertek alkalmazást. — B.-Berényben a Paaly-vendéglő főp. állását Nagy Sándor kartsárunk, u. itt mint ethorok *Jakab Jakab*, *Kusztán György* és *Dimitrievits György* léptek be. B.-Szt-Györgyön a vasuti vend. főp. állását *Schwarz Lajos* foglalta el. ujból. *Réffy János* Pécsset a Magyar kiraly szálló és *Budjoso József* a Nemzeti szálló főp. állást töltötték be. Mint ethorok a Szegely-sóeresárnokba *Ciller Nándor*, *Mokay Antal* és *Praits János* nyertek alkalmazást, *Cirinstey Gyula* a Magyar Király kávéházba mint r. fizetőp. lépett be. Az „Otthon” kávéház r. fizetőpincérei állását *Biro Dénes* foglalta el. *Harasóts*: Miklós a kaposvári Máng sóeresárnok főp. állását foglalta el. A dárjai Keszler szállóban eth. állást *Ferbel Ferenc* nyert Szlatinán (Salavonia) a Gerstmann-szálló főp. állását *Kortzer Károly* foglalta el. U. itt ethorok *Simonsits Hubert* lett. — Balint Lajos szaktársunk a marosvásárhelyi Központi szálloda főpincérei állását foglalta el. — A nyíregyházai Sóstó-fürdői vendéglő főpincérei állását, *Stampfel Nándor* szaktársunk helyét *Teller Vilmos* foglalta el. — Szatmáron a Schneider A. katonai-uszoda nyári vendéglőjében szamadó ethorok állást *Dudás Gyula* nyert. U. itt a Hungaria seálló és kávéház főpincérei állását *Blum Jenő* töltötte be. Mellette mint ethorok *Károly Béni* és mint kav. segédp. *Weisz*: Kálmán nyertek alkalmazást. — Ungváron *Széchenyi* János a Korona szálló kávéházban a r. főpincér lett — Főgyermágon az új kasszinó-vendéglő főpincérei állását *Trefan Peter* foglalta el. — Igó.

(H. S. tudósítása). *Samu József* a városi „Vigadó” nagyszállóiban éthorádó állást nyert. Iglo-Püdenre a *Bauschitz* L.-né nagyvendéglőjében — míg felteendők ezuttal is *Ruff József* intézi, míg mellette éthorádoként: *Marjocsyky Sándor*, *Pekele János*, *Törökhor József* és *Simon István* működnek. *Babochay* Ódon szaktársán, a munkásai Csillag fője — *Bpestre* jött, míg volt éthorádja *Schaden József* a Paradi-fürdő vendéglőben nyert u. állást. — *Orbán* Gerő Kolozsvárt az Europa kávéházban (ahol t. r. Bostó volt) főpincér állását foglalta el. — Kecskeméten a Royal szálló szobaipót állást *Bán Balázs*, az Újkor v. jeles poéta m-tarsa foglalta el. A Miskolc (v. Berettyó) szállóban *Sirováci Adél* és a kávéházban *Sebestény* János lettek főpincérek. Regg. szónomások *Pókcs* Vendel alkalmatokat. — Ungváry (Sz. J. tudósítása). A Korona szállóda főpincéri állását *Herskóts* Miksa közhíros szaktársunk tölti be, aki mellett mint éthorádó *Koleszárny* Bandi kért harcos működik. A kávéház főp. teendőket *Gemfary* Lajos intézi *Sipos Márton* segédletével. U. itt a szobaipót, állást *Sepér* Mihály tölti be. A Kioszk vendégfőp. állást *Davidovits* Gzra foglalta el. A Millenium kávéház főp. állást *Marvany* Samu kért szaktárs tölti be, míg ugyanily minőségben a Hungaria kávéházban *Baumgartner* Károly működik.

Pályázatok, bérletek. . .

Pécsváradon (Baranyam.) az uradalmi nagyvendéglő 6 évi bérletére ajánlatok a „Közalap, gazdasági felügyelőség”-hez *aug. 11-ig* nyújthatók be.

Szaván (Kolozsm.) a községi kocsmaház, bolt, mézarszék és 8 hold szántófölddel 3 évre a községábrán *július 27-én* bérbeadatik. Kik, ár 700 kor.

Márkón (Szepremm.) a Fő ut. 92-93. és 85-96. sz. a kocsmák 3 éves bérletére ajánlatok *aug. 14-ig* és a **Loesi** (Sopronm.) kocsmák 3 évi bérletére *júl. 24-ig* nyújthatók be.

A terezőváci uradalom (Verőcém) a nagyvendéglőt és a vastui vendéglőre ajánlatok Uradalmi intézőség *Terczovács-Szoboljé*-re intézendők.

Gönc (Abaujm.) a községi nagyvendéglő 6 évi bérletére ajánlatok *aug. 3-ig* a közs. előjárásához intézendők. Kik, ár évi 1220 korona. Bántanpéz a bérlet 10° o-a.

Tiszaujvákn. A községi „Korona vendéglő” 6 évi bérletére ajánlatok *aug. 3-ig* a közs. előjárásához intézendők. Kik, ár 5650 kor., bántanpéz 10° o.

Szatmár. A külviszterti Kocsmák 3 évi bérletére *júl. 21-ig* a városi tanácshoz. Fővályogást *Bartha* Kálmán gazd. tanácsos nyújt.

Szalfő. (Vas megye). Az ev. ref. egyház kocsmaháza, bolt és hét hold legelőbirtok, ajánl *aug. 7-ig* a ref. lelkesi hivatalhoz intézendők. Biztosíték 250 kor.

HÉTRŐL-HÉTRE.

A patyi ut.

Sántára vált Szellő, első jobbik lábaid,
Ne emelgesd, tudom, hogy egy is elfáradt;
Azért, hogy kerülget bennünk az a molnár —
Hadd kerüljön, hisz ő kelme két koron jár.

Az országot pora „két ló nyomába”
Nagy füstfelhőket szállt föl a magasságha.
Az árnyékban pedig, a lombos fák miatt,
A rossz molnár minden port orunkba
zarart.

Szalmakalap árnyában, feketé gnyúban
Ültem jó magyam, a székem hátulján;
Előttem a kocsis oly ékesen nélt,
Mint aki véletlen valamibe lépett.

Paula ügyintéző szidta az ungalat,
Vagy (de csak magában) a Szellő jobb lábát
Nőtársam bátyam meg azt dohogta váltig;
Zabball el a csamar — mégis egyre sántít.

Mindennek dacára megérezteünk Patyra,
De se nem az ötre, sem pedig felhátra;
Este volt — az utcán egy gázlóng sem ége,
A búcsúnak is már rég volt, régen vége. . .

Lobermayer József.

J. . . emlékkönyvébe.

Mit ide írok ezen nap —
Az én szívemből egy darab —
Nem kerek érte egyebet
Lyánykám, csupán emlékeid;
S annyit megérdemlek talán,
‘N: szívem egy részét adozom.

Virányon vagy albonyljon napod,
Orzid meg lyánka ez a kis lapod!
Fakályon meg bár minden sora —
Háig közönyvel, el ne dobj soha.

Ha egyszer majd az élet albonylban,
Evel mereng: kis unokád dalán,
S ha ekkor majd észleléd jaimi fog —
Olvasd el még egyszer e kis lapod . . .
Mint ekkor nyugtand szívű érzed,
Oly boldog legyen lyánykám életed . . .

Miskolc, 1904. július 19.

F.

Bérlet-hirdetés.

Temesvártól a „Délvidéki kaszinó” ujjanon épülő és a Józsefváros legforradalmasabb helyén — a Hunyadi-úton fekvő palotájában egy díszes és a legújabb kor igényeivel berendezett

kávéház és vendéglő

díszes bucleremmel és az összes mellékletiségekkel együtt több évre, folyó 1904. év november hó elsejétől bérbe adó.

Bérbe venni szándékozók felkérteinek, hogy ajánlatukat legkésőbb folyó év augusztus hó elsejéig a „Casinó” igazgatójához benyújtsák.

Az épület, illetve bérlet tárgyát képező helyiségek terveit, valamint a közelebbi adatok a Casinó igazgatójától megszerkeshetők.

ÜZLETEK VÉTELE ES ELADÁSA

Az ezen rovatban helyült hirdetések (eladások) kizárólag az aprók kiadóhivatalával vannak összekötöttségben a lapunk fővályogástát csakis a komoly üzletvevő felkérnek nyujtunk.

Dunántúli egész éven át nagy forgalmu városnak első és legszebb berendezési szállóháza, nagy parti forgalmat eszközö éntermekek, sörészorok és lágas szűp kerttel — jutányos áron átadó.

Kávéház dunántúli legnagyobb városában a legellenkébb központu biztos megélhetés és házonal — 5000 forintért eladó.

Felsővidéki első és legnagyobb forgalmi szállóháza, család körülmények miatt eladó. Üzleti ár 25 000 korona.

Budapest legforradalmasabb részén, főmeletti vendéglő — olcsón átadó.

Kávéház. 38 ezer lakosú bíró nagy városban jó menettel, kimutatható napi 38-40 frt

bevétel, más vállalat miatt — jutányosan eladó. Házber 10° frt.

Kütfő város. Két épületből álló, két piac és két utca szolgáló ház jó meneti vendéglőre s 8-10 szobával egy 46 ezer lakosú bíró városban örök áron eladó. Eladáshoz 6000 forint szükséges.

Ósodó árért 10 szobás, szépen berendezett szállóda, éntermekek, nagy nyári kert és kávéház — jó menettel, nagy alföldi városban 4500 forintért eladó.

Alföldi vidéki nagy város legreggibb és jobb meneti szállóháza és vendéglője, melyhez az éntermekek, kávéháza és polgári vendéglő helyiségekben kívül — 12 szép berendezési szoba, páratlan szép és nagy nyári kert, fedett és táncvivalomnak, bankettekre épült tánc szallesi s a mai igényeknek megfelelően épített nagy színház, ezenkívül kocszin, két jégerem — üzletelő való vissza-vonalas miatt jutányos feltételek mellett szabadkézűl örökáron eladó. A szállóval nagy józ-kád- és uszoda fürdők vannak kapcsolatban. — Csakis komoly reflektánsok vételnek figyelembe.

„BORÁSZATI LAPOK”

36 év óta megjelenő egyetlen számbavehető „szőlészeti és borászati” szaklap. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, IX. Üllői-ut 25.

MAGYAR PAIZS

szerkesztőség és kiadóhivatal:

Zalaegerszeg.

A Magyar Paizs országokomond, független hetilap; magyar ipari, honi terméket véd, magyar szellemet terjeszt minden téren. Évi ára 4 korona. (Legolcsóbb lap). Szerkesztő: Borbély György tanár és Horváth Lajos Zalaegerszegen.

Szerkesztői üzenetek.

F. . . van-e ki a (már mint Megyeri) nevét nem ismeri? Mikor pedig Megyeri sárga kabátjába beletört a *fiúlás ügy* — még ő sem tudta megcsinálni, hát akkor mi hogy tudnánk — *fiúlás ügyet* készíteni, amikor tudvalevő nem vagyunk *kuhágráfusok*? . . . A tircsa különben most *említett* nem jöhett.

É-6. M. Kaposvár. A múlt havi „Kanca” díjat elfajtszították a — *boknákerekek*. Szóval — a kanca nem jött be.

Több n.-várdai pincér. Hát a dolaghan az egész: ok az volt, hogy *Minden*-nek nagyon *fügyülemlett* a dolga. A *Rusvold*-ra vonatkozóan azonban M. T. azt iszeni, hogy ő hozzá képest *Falkovics* A. még csak — *ezredes*. Ergo, a taborok után — *ezredes* következik.

Éw. L. Pász. Nyugdíjban részletes levél még éh között érkezék. Addig is kívánunk — jó meletget. — *K. I. Temesvár.* Az *egyszer* is a hirdetésűs a *magyar kocsmárosok* megkészt. De azért a meletget *inkar* azért szives köszönetünk és jobbnak. — *S. Gy. Győr.* A lap egy meletget, amint kívánja. *Údv.* — *M. Gy. Budapest.* A tévedés nem is de kedv. uraságod eszközölte, mert *Bartfa* és *Bartfa-Fürdő* — *kettő*.

Helyeszközlő.

Helyváltozásoknál a t. vendéglős, kávé és főpincér aqrk figyelembe a „Fogadó” helyeszközlőjét ajánljuk. Az ezuten rendelt szakmезközlet elhelyezése díjtalan.

Fizetőpincér, nőtlen, teljesen szakképzett 100 korona avallékelt megfelelő — éntermei vagy kávéházi állás keres.

Gazdaszonyt — fiatal, szépet és intelligens s jórástus s lehetöleg olyan özvegyet, akinek némi nyugdíja van — keres 55-58 ember értékes s magát jól bíró vidéki úr-ember. Cim a kiadóban.